# SORIN CERIN

# SUNTEM O HOLOGRAMĂ

Poezii de meditație

eLiteratura

**SORIN CERIN**

# SUNTEM O HOLOGRAMA

## POEZII DE MEDITAŢIE

**2015**

**SORIN CERIN – SUNTEM O HOLOGRAMA**

**Această carte a apărut în prima ediție la editura eLiteratura, din București, Romania, cu coordonatele de identificare de mai jos:**

*Această carte se publică în cadrul Proiectului eLiteratura, în format electronic şi tipărit.*

Coperta: Leo Orman



ISBN 978-606-700-752-7

*Ediția digitală a acestui volum se poate accesa la acest link: http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-700-753-4*

*Pentru informații privind această carte, adresaţi-vă editurii* eLiteratura*:* **info@eLiteratura.com.ro** *sau* **info@ePublishers.info**.
**www.eLiteratura.com.ro**
**www.eLiteratura.us**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CERIN, SORIN

Suntem o hologramă : poezii de meditaţie / Sorin Cerin. – Bucureşti : eLiteratura, 2015

ISBN 978-606-700-752-7

821.135.1 -1

# Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

**Ana Blandiana** :"Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar, un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic,

descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

( Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

( Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

**Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."

( Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

**Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

( Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

**Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

**Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

- **Lector univ. dr. Laura Lazar Zavaleanu**

Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul *Marilor Tăceri* îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după *Poemele luminii*) şi Arghezi.

Însuşi titlul volumului, *Marile Tăceri*, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.

Căutărilor febrile din *Psalmii* arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei", la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse "la capăt de hotar " -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, "pe masa olarului iubirii".

( Familia, Iulie 2015) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

**Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

(Oglinda literara nr.163, iulie 2015, pag.10998) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

**Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

(Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

**Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

( Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

**Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului

spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

( Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

**Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

( Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

**Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea

într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric ( şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

( Oglinda literara nr.162, iunie 2015, pag. 10977) (Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

**Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă,

a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

(Destine literare, Montreal, Canada, nr.63-66, Apr.-Iun. 2015, pag.68 -74)

## CUPRINS

## 1) Zei și ispite

Zeii Clipelor ar dori să plece  la culcare,
 lăsându-și Eternitățile de izbeliște,
atât de mult i-a obosit fățărnicia Creației,
unei crâșme a stelelor alcoolice,
care zâmbesc lasciv,
de pe etichetele prăfuite ale ispitelor,
pentru un ban de Iluzie a Vieții,
în plus.

Sunt atât de turmentați,
încât speră să vină odată,
Carul Mare de pe bolta pasiunilor,
și să-i treacă clasa,
la examenul de maturitate a Deznădejdii,
unde trebuie să dea proba scrisă în tablele legilor firii,
și anume,
 cât pot minți,ucide, fura, sau face bine,
și  cea orală,
unde se cere cea mai bună dicție a limbii de lemn,
tăiat din pădurile fără de sfârșit ale sexului,
 incompetenței de a procrea valoare,
printre genele  pierdute,
rătăcite,
într-un arbore genealogic,
al Păcatului Originar.

**2) Iz de Existență**

Bulgări de foc ai Conștiinței,
se rostogolesc pe crucile cernite de durere,
ale unui Mântuitor asuprit,
de propria Lui turmă,
ce a ajuns să păstorească,
Nebunia lupilor înfometați,
de carnea viselor subjugate,
a deveni,
o realitate pe care,
nici măcar un cimitir al gândurilor,
nu ar mai vrea să o îngroape,
în țărâna regretelor întrupate,
în gardurile de verbe,
ce par a-și uita subiectele pe masa unei rulete,
unde nu mai câștigă nici o frază,
cu iz de Existență a fericită,
de mai bine de o Eternitate.

### 3) Sânge și resentimente

Regula de aur a crimei de a crede,
 este să ucizi fiecare rid,
 de pe fața țăranii întrupate în Cuvânt,
până când aceasta,
 va deveni mocirlă de vise,
din care să modelezi,
 la roata olarului suferinței,
un ulcior de regrete,
pe care să-l spargi,
drept în capul acelui mântuitor,
care în loc să te mântuiască,
 de patimile țărmurilor Nebuniei unei Voințe,
te-a trimis pe furtuna existențială a neîncrederii,
să naufragiezi pe valurile sângelui învolburat,
al propriilor tale resentimente.

## 4) Suntem o hologramă

Nu poți să înțelegi adevărul,
 fără a-i cunoaște minciuna,
cum nu există Apa Vieții,
 fără naștere și moarte,
iar toate câte sunt și vor mai fi,
nu pot avea decât un viitor trecut comun,
al unei Existențe,
 ce pășește ferm pe galaxiile de întrebări,
ale căror răspunsuri,
 constau în Marea Contemplare Universală,
a cărei hologramă suntem și noi,
cu toate frîmântările din aluatul gândirii,
dospit în cuptorul Iluziei Vieții,
până când Eternitatea,
se va hrăni cu pâinea amară,
a sufletelor.

## 5) Focul sacru al spiritualității

Perfecțiunea este arta de a gestiona haosul,
și a-l conduce,
către ordinea desăvârșirii,
care constă,
 în modul cum este etalată imperfecțiunea,
ce grupează antitezele conceptelor metafizice,
ale Cunoașterii,
de a întrupa Voința,
drept aliat al materializării,
unei lumi a Iluziei Vieții,
care ne determină să clădim,
 o ierarhie a conceptelor,
care ne luminează,
 întunericul și frigul din Cuvinte,
până când acestea încep să ardă,
odată cu noi,
în focul sacru al spiritualității.

## 6) Anotimpurile Iluziei Vieții

Crengi de zile,
pătate cu amintiri,
scurse din trunchiurile anilor copaci,
ce-și așteaptă tăcuți,
fierăstraiele Clipei,
când vor reintra în Eternitatea,
din care au fost zămisliți,
cu migală de ceasornic,
de mâna perfecțiunii,
unui Destin cosmic,
care ne-a dat simțirea,
anotimpurilor de Cuvinte,
în care ne-am întrupat,
devenind,
oameni, dorințe, voințe, remușcări, conștiințe,
de iarnă, vară, primăvară,sau toamnă,
înbobocind mereu,
spre a ne împlini anotimpurile,
Iluziei Vieții.

## 7) Albinele și matca

Rădăcini de fagure ale căutărilor febrile,
de a recunoaște Existența,
scot albinele Conștiinței,
la suprafața gândurilor,
spre a fi recompensate,
pentru muncile sisifice depuse,
cu un sentiment,
scris pe o diplomă a omeniei.
fără să se observe că aproape toate,
se îneacă instantaneu,
când încep să se gândească,
la motivul pentru care,
și-au părăsit,
obârșiile din adâncurile dulci,
ale mierii de Adevăruri,
împărțite cu parcimonie în fiecare zi,
de către matcă.

## 8) Masa lemnoasă a limbilor

De ce să defrișăm pădurile de Cuvinte,
de pe buzele neastâmpărate și reci ale Frazelor,
care scormonesc untul țărânii,
din întruparea Ființei,
spre a fi uns pe pâinea unei recunoștințe,
a nimănui?

Nu era mai bine,
dacă în golul rămas,
în urma tăierilor abuzive,
din masa lemnoasă a limbilor,
s-ar fi construit parcuri naturale de izbăviri,
unde să putem respira,
aerul tare și ozonat al Adevărului,
a ceea ce suntem,
atunci când iubim sincer?

### 9) Sintagma vieții

Pe asfaltul crăpat al Sintagmei,
a fost spart porțelanul de vise trecătoare,
ale unei Nopți care m-a întrebat,
la fel de rece și întunecoasă precum o știam de fapt,
ce anume este viața în sine?

I-am răspuns că un vis.

M-a privit mirată,
spunându-mi că dacă împarte de fiecare dată atâtea vise ființelor,
este o demiurgă a simțirilor?

Atunci ce mai caută și Dumnezeu,
de ce nu rămâne doar ea,
Noaptea și atât?

Mi-am îndreptat privirile Conștiinței,
către cerurile armoniei Universale,
către galaxiile de speranțe și adevăruri care se nasc și mor,
către găurile negre ale neînțelesurilor,
ca în cele din urmă să o întreb pe Noapte,
dacă cei ce visează în sufletul ei,
au vise comune,
precum o Societate de Consum Vieți,
sau o localitate cu străzi pietruite de Amăgiri,
atâtea și atâtea altele?

Atunci mi-a răspuns că visele ei,
sunt doar întrebări singuratice,
care nu-și vor afla aceleași răspunsuri,

la mase mari de suflete,
precum este Visul Iluziei Vieții,
unde cu toții știm,
că avem aceeași planetă,
aceleasi stele, gânduri, sentimente, conștiințe, membre ale trupului suferinței,
multe altele,
și toate în comun.

Atunci când pașii simțirii,
ne poartă pe un bulevard aglomerat din Realitate,
alături de noi vor fi și alte persoane în același loc,
care vor percepe locația şi imaginile respective,
pe când într-un vis al somnului,
chiar dacă vedem și alte persoane,
vom fi doar noi acolo nu și celelalte,
întrucât celelalte au cu totul alte și alte vise.

Aceasta este deosebirea,
între visul Nopții și cel al Realității,
dată de Iluzia Vieții.

## 10) Secetă neînțeleasă

Reci și trecătoare,
vorbe goale,
ce înoată prin vadurile seci ale privirilor,
ninse pe alocuri cu zâmbete zglobii,
ce par a nu înțelege seceta,
de la tălpile rădăcinilor însingurate,
ale Cuvântului,
din care ne-am întrupat,
menirea existențială,
de a cunoaște Realitatea,
ce altfel nu ar fi fost niciodată,
încălțată cu cizmele vieții,
fiindcă o lume necunoscută,
este inexistentă.

## 11) Pași cu tălpi de morminte

Cântare de orgolii,
cresc prețul la alimentele de bază ale Conștiinței,
fiind măsluite,
cu greutăți potrivnice sexului,
din pleoapele închise ale plăcerilor carnale,
vândute la kilogram,
în piața de vechituri a maternităților de zâmbete false,
unde nu se mai nasc copiii altor Clipe,
de mai bine de un sfârșit care și-a pierdut începutul,
în praful tras pe nas,
al Disperării,
unor pași cu tălpi de morminte,
și degete de patrafir,
pus la gâtul Zilelor,
ce vor să devină preoții Adevărului,
spre a spovedi,
Minciuna Iluziei Vieții,
de Păcatul Originar al Existenței.

### 12) În cizmele Lumii

Reduceri de preț la cavourile Privirilor,
construite pe țărâna unor gânduri sinucigașe,
ce n-ar fi vrut niciodată,
să fie întrupate,
în cizmele unei Lumi,
ce calcă în picioare,
puritatea demnității,
pentru a o uda cu lacrimile durerii,
ca mai apoi să o frământe într-atât,
încât să se formeze,
noroiul plăcerilor carnale ale seducției,
folosit la cărămizile de lut ale Destinului,
cu care-și asezonează Viața conștiința,
construind un edificiu al gloriei veștejite,
pe umărul unei măreții,
a nimănui.

## 13) Pomul Cunoașterii

Retorici șubrede pe podelele Simțirii,
spălate de zor cu Apa Vieții,
spre a fi călcate în picioarele Milei,
față de o Societate a consumului de vieți,
ce cad din Pomul Cunoașterii,
din ce în ce mai surd,
în brațele unui Trecut,
care nu vrea să treacă,
din cerul unor buze ale Conștiinței,
la fel de mute,
precum erau și vorbele goale,
ce nu mai reușeau să îmbrace nici o silabă,
în bordelele bârfelor,
atunci când strigau disperate,
unele la altele,
dorind să-și învingă angoasele și dezolarea,
în timp ce fulgerau,
cu privirile păsărilor de pradă,
ale tunetelor mute,
de o satisfacție bolnavă și abătută,
pe Câmpiile Elizee ale Deșertăciunii.

## 14) În străfundurile miracolului

Ziduri de cremene ce scot scântei,
ne despart de Conștiință,
încarcerând Zorii ce străbat gratiile Ființei,
până în străfundurile miracolului,
de a ne conștientiza existența,
torturată în celula groazei,
de a i se desluși adevărata identitate,
de hologramă goală și pustie,
pusă la mezat,
în deșertul singurătății,
unde s-au născut religiile,
pe umerii cărora să ne putem sprijini Moartea,
neștiind cât de ascuțiți,
vor începe aceștia să devină,
țepe tocmai bune de înfipt Sentimente,
pentru a fi prăjite,
în Focul Iadului,
pe care l-am aprins,
atunci când ne-am înstrăinat de noi înșine.

## 15) Politica Mizeriei Umane

Valuri de cerneală,
curg din izvoarele calomniilor,
pentru a fi scrise tablele negre,
ale unei naturi umane,
din care braconierii Neșanselor,
au rupt păduri întregi de Vise,
din trunchiurile cărora se confecționează,
limbile de lemn,
de cea mai bună calitate,
pentru a fi introduse,
în oala aburindă a pseudo-democrației,
spre a învârti ciorba mulțimilor,
până când acestea,
odată amețite îndeajuns,
să poată da un gust cât mai prietenos,
Politicii Mizeriei Umane.

## 16) Părăsind Eternitatea

Aripi de stele-n lacrimi prelinse,
încâlcite de atâtea zări,
cad grele și nepăsătoare,
pe orizontul trecerii,
părăsind Eternitatea,
la sânul căreia,
au supt laptele matern de început de lume,
spre a înnopta pe bolta farmecelor,
aducătoare de Lumină Divină,
în Cuvântul întrupării noastre,
ce a ajuns să plămădească o Minciună,
din Adevărul Absolut al Universului,
pentru a ne defini ca Existență,
a Iluziei Vieții.

De aceea  primim viitorul cu porția și trecutul la discreție?

## 17) Decepții obosite

Și-am șters fereastra de cer,
a Conștiinței,
cu cârpa regretelor,
de a nu fi văzut pericolele la timp,
după care am deschis-o larg,
să intre aerul rece și purificator al Adevărului,
vrând să găsesc seninul Dreptății,
care am înțeles că se transformase,
în norii grei,
de plumb,
căzut din brațele Păcatului Originar,
direct în sângele aprins al Ființei,
spre a ne da simțirea,
căderilor,
în golurile din privirile,
obosite și cernite,
ale Decepțiilor.

## 18) Case de chirpici

Am ajuns să cerşim,
resturi de Lumină Divină,
pe pridvorul unei case de chirpici,
fără stăpân,
a sufletelor,
ce nu mai vor tavanele,
grele de lut desțelenit,
din Cuvântul întrupării,
care s-au uscat demult,
pe viețile unor Ființe,
ce nu mai sunt decât amintire,
în cimitirele gândurilor,
altor epoci,
ce-au devenit azi pereții,
care ne închid Conştiințele,
în camerele de celule biologice,
în care ne depozităm bolile sau eșecurile,
fericirile sau trăirile,
Iluziilor Vieții.

## 19) Coşuri din nuiele de gânduri

Coşuri împletite,
din nuielele gândurilor,
folosite cândva pentru copiii răi ai Întrebărilor,
iau drumul piețelor de sentimente,
fiindcă în lipsa lor,
Dragostea care se vinde la kilogram,
n-ar fi avut unde fi încărcată,
și purtată mai apoi,
pe capetele arse de soarele,
Răspunsurilor deznădăjduite,
de a fi aflat,
cât de greu este să o duci,
până în casa sufletului străinului din tine,
și pe urmă,
să o tai în felii îndeajuns de mari,
încât să te hrănești cu ea,
tot restul vieții.

## 20) O ramură de măslin

Racii cleștilor speranțelor  de ceară,
au devenit lumânări de vise,
care se topesc încet dar sigur,
pe altarul descompus al somnului Ființei,
în care devenim o noapte rece și amară,
ce pare a-și fi pierdut lumina pasiunii,
pentru totdeauna,
într-un întuneric vâscos și intolerabil,
al Patimilor ce ne ning cu viciile lor asudate,
de transpirație cu dinții încleștați de frig,
ce mușcă adesea din carnea privirilor pierdute,
la ruleta unui Noroc,
ce propovăduiește o Fericire,
atât de străină de noi,
încât nici o ramură de măslin,
n-ar mai aduce porumbelul păcii,
pe fruntea Vieții.

## 21) Încătușați în praf de stele

În inima vieții mele,
n-am să te las să-ți pui cercei,
încătușați în praf de stele,
fire-ar al dracu Dumnezei.

Nu pot să-ți spun cât costă Cerul,
o fi mai ieftin Dumnezeu,
cel care-mi deapănă misterul,
unde m-așez să mor și eu?

Tu cimitir de tuberoze,
miroase-mi tălpile-n calvar,
să-mi spui apoi în plete roze,
sunt domn hoinar sau sunt avar?

Deci lasă-mi bigudiul Vieții,
să-mi înfășoare un necaz,
atât de trainic simț al Morții,
unde voi fi sau nu macaz?

În cimitire de priveliști,
torn trotuarele de chin,
mă-nchin iubire de izbeliști,
spre gardul tău,
amar pelin.

## 22) Nimeni nu a știut să înoate

Aș fi devenit,
un duhovnic reciclat,
din pietrele pașilor pe care-i calcă Dumnezeu,
pe marginile prăpăstiilor de Cuvinte,
unde cădem de fiecare dată,
cu portmoneele pline,
în cutia Milei,
care ne-a separat Adevărul de Minciuna,
unei Speranțe,
pe care nici o gară a Înțelesurilor,
nu a decripat-o vreodată,
ca fiind Omenire și Divinitate.

De aceea avem de trecut fluviul unei Morți,
pe care nimeni nu a știut vreodată,
să-l înoate?

## 23) Alunițele norilor

S-au răzvrătit scorburile simțămintelor,
prin copacii Vieții,
încât nu mai vor să devină casă,
pentru ciocănitoarele fierăriei,
de potcoave fără noroc,
și nici pentru veverițele înșelătoare,
ale Iluziilor Vieții,
ce șterg cu pămătufurile stufoase ale cozilor,
de la porțile cimitirelor,
toate amintirile ce-au clădit undeva cândva,
Destine,
în timp ce ronțăiau de zor,
alunițele norilor,
înlăcrimați de ploi,
ce brăzdau fața Cerului unei Iubiri,
mai obosită decât Vremea,
ce abia-și mai duce bătrânețile costelive,
pe un Orizont însingurat și trist,
ce pare al nimănui.

## 24) Rațiunea Iluziilor Vieții

Seceri de zîmbete crispate,
ning peste crângul pustiu,
al sentimentelor surde și mute,
ce stau să fie cernute,
prin sita de gheață a norilor adunați în simțăminte,
spre a fi frământate,
nopți întregi de insomnii rebele,
până când într-un final,
să iasă aluatul izbăvitor al Uitării,
din care se va coace,
Despărțirea,
una dintre bucatele tradiționale alese,
ale muritorilor din stelele căzătoare,
în desfrâul escatologic,
panglicar și nemilos,
al Rațiunii Iluziilor Vieții.

## 25) Ger de crapă pietrele Conștiinței

Urme tumefiate de pumnii tari și grei,
plumbuiți,
ai pașilor unei Speranțe,
ce n-au mai reușit să ajungă la țelul existențial,
de împlinire a Izbăvirii,
se înșiră tăcute și sfioase,
într-o imagine de război cu noi înșine,
unde doctori de păreri și încurajări,
bântuie prin trenurile sanitare ale remușcărilor,
din spatele frontului comun al capitulării,
spre a prelua răniții vorbelor goale,
ce dârdâie de frig,
sub zăpada imaculată de Adevăruri,
ce le îngheață dorurile pe buzele unui ger,
gata să crape toate pietrele Conștiinței.

## 26) Durerile Facerii unui Crez

Dosare putrezite și însingurate,
năcute din rădăcinile,
Durerilor Facerii unui Crez,
stau năclăite în dulapurile cu iz de mucegai,
ale unei Istorii,
care oricât de mult ar dori să se dăruie Vieții,
a născut mai multă moarte,
decât Moartea însăși.

Funcționari fățarnici de plăceri carnale,
aliniază cu sârg,
cifrele sălbatice ale descompunerii umane,
într-o numerologie,
pe care Societatea de Consum a cimitirelor,
o consideră sacră.

## 27) Fierăstraie de intrigi

Aud și acum râsetele lacome ale Josniciilor,
înarmate cu fierăstraie de intrigi,
cum sparg ecoul rugilor,
copacilor drepți și cinstiți,
ce urmează să fie tăiați,
și despărțiți de rădăcinile lor tradiționale și firești,
pentru a fi transformați în scânduri lăcuite ale Supunerii,
apoi bătute-n cuie,
de legile meschine și barbare ale Nedreptății,
spre a fi vânduți în cele din urmă,
urgiei ce va veni,
împotriva propriei lor păduri,
care era odată și odată,
o țară înfloritoare și independentă.

## 28) Potcovarul potrivit

Potcoavele refuzate la exportul de noroc,
stau ruginite și pierdute,
pe cărările unor inimi,
ale căror copite de cai liberi,
se tocesc necontenit,
fiindcă nu au avut niciodată șansa,
să găsească potcovarul potrivit,
care să le măsoare,
distanța optimă dintre durere și fericire,
pe care să călărească,
prinși în șaua dorințelor,
norii ploilor de foc,
care să ne spele fața Păcatelor Originare,
cu Adevăr și Iubire.

## 29) Cerul răstignit pe Orizont

Gările de pustiu,
își pierd până la ultimul tren,
avuțiile,
la Crâșma Deșertăciunii,
unde Existența a devenit patroana,
paharelor bune și rele,
peticite sau nepeticite cu uitare,
goale sau umplute de patimi,
sparte sau doar ciobite de sentimente,
dar întotdeauna pline de viciile,
Păcatului Originar.

Peroane de neînțelesuri,
leagă liniile rătăcite ale privirilor tulburi,
care caută în van,
solidaritatea amară a cafelei de dimineață,
în care-și spală dinții ascuțiți,
care ne mușcă carnea Viselor,
Cerul răstignit pe Orizont,
asemeni unui Christ,
imortalizat pe cruciulița din aur,
de la gâtul,
Deșertăciunii.

### 30) Scrumierele Destinului

Zilele  fumate de Vise,
au ajuns niște simple mucuri ale Deziluziilor,
care stau cuminți,
în scrumierele Destinului,
exasperat de atât de multă cenușă de simțiri,
care i-au inundat încăperile Viitorului,
cu izul insuportabil,
 de fum al Iluziilor Vieții,
ce se ridică spre tavanul,
 gata să se prăbușească,
al tuturor posibilităților unui Sânge,
ce naufragiază prin venele nespălate,
ale unei Iubiri,
înșelate încă dinainte de naștere,
de Păcatul Originar.

## 31) La băcănia Destinului

Cartoane de realități,
ne colorează în roz,
viața împachetată,
a Hazardului de așteptări,
gata oricând să fie puse,
pe rafturile suspendate cu capul în nori,
ale Iluziilor unei Vieți,
ce-și face târguielile zilnice,
la băcănia Destinului,
atât de alcoolic,
încât zilnic,
își caută-n stelele tăriilor ancestrale,
Viitorul pus pe glume sinistre,
de către Moarte.

## 32) Iertări și mătănii

Flori zglobii de gheață sentimentală,
aburesc ferestrele gerului din inimi,
cu adevărate opere de artă ale Frigului,
aflat în  sângele din hârtie creponată,
pe care un Dumnezeu necunoscut,
o aranjează pe pereții plini de igrazie ai Vieților,
spre a da o notă de fast,
serbării în care Moartea-și omagiază succesul,
de a mai inaugura,
 un cimitir al Stelelor Iubirilor Căzătoare,
din Clipa Eternității,
de unde alunecaseră pe pervazul unor Priviri,
ce deveniseră atât de străine,
încât nimeni nu le mai putea redenumi vreodată,
oricâte iertări sau mătănii ar fi făcut,
Nemuririi.

## 33) Într-o foaie de țigară

Și-am tras perdelele cerului din amintire,
încercând să privesc,
zâmbetul florilor,
din cuvintele de foc ale cuptoarelor,
în care ne încingeam sufletele,,
care ne-au întâlnit pașii privirilor,
pe strada de gheață a Deșertăciunii,
unde,
alunecând,
ne-am rupt,
Destinul,
într-o foaie de țigară,
pe care am umplut-o cu tutunul rutinei,
pe urmă am lipit-o cu saliva infidelității,
fumând-o în cele din urmă cu Despărțirea.

## 34) Zâmbeau Soarelui

Traversele oaspeților primăverii,
beau orele ceasurilor asudate,
de atâta drum al orbirii,
unor zări fără orizonturi,
răstiginte-n petalele florilor de meri,
ce stau să plesenească,
de foamea piețelor de Vise,
unde maturitatea lor,
de mere acre,
va fi băută de gurile hămesite,
ale Viciilor,
abia după ce vor sta la fermentat,
întreaga toamnă,
care le va lua fără drept de apel,
amintirile petalelor albe,
prin care zâmbeau,
Soarelui.

## 35) Universul altcuiva

Arome de sfaturi,
amestecate-n mușcăturile fierbinți,
ale Mușcatelor,
ce sărută zorii unor Gânduri,
care stau la coadă pentru a fi vopsite,
din negrul întunericului nopții,
într-un roz al Speranței,
care a întârziat în traficul infernal,
de interese și principii,
la sensul giratoriu al Moralei,
plină de vânătăi,
după accidentul suferit în fața Catedralei,
care întârzia să ne mântuiască,
misterele din bordelurile credinței,
prin care înțelegem,
să ne deslușim,
intimitatea dumnezeiască a Păcatului Originar,
care,
cu sau fără voia noastră,
ne-a dat suflare,
în sticlele fără fund,
dar cu grade alcoolice stelare,
ale unui Unuivers,
ce pare al oricui altcuiva,
dar numai al nostru,
nu,
băut cu strășnicie,
de Dumnezeu,
la masa Creației.

### 36) La pupitrele puterii

Zgârie norii inerțiilor și inepțiilor,
au început să înțepe,
atât de mult Cerul Adevărului,
încât acesta s-a ridicat,
deasupra oricăror interese,
ale Morții,
lăsând întunericul,
să ardă în lacrimile de foc,
ale unei Lumi denaturate,
pentru care plăcerile carnale,
ale Viermilor din intestinele Vremurilor,
sunt deasupra Purității și Sacralității,
ajungând pe primele pagini,
ale ziarelor din Paradis,
unde doar sfinții cu viză de intrare,
pot deschide porțile grandioase ale Mârșăviilor,
celor de la pupitrele puterii,
care mai speră la noi alianțe,
la fel de surghiunite,
ca și istoriile propriilor năravuri.

### 37) Cu nume de Regret.

Gândurile pline de promoroacă,
ale Zodiilor unor nelinişti,
au început să se intereseze,
de mersul planetelor firii,
în trenurile fără orar ale Despărţirii,
pentru a reuşi să afle,
ora exactă a descompunerii,
unei Amintiri condamnată la moarte,
care încă,
se zbate neputincioasă,
sub sentinţa nemiloasă a unor Orgolii,
ce nu vor sub nici o formă,
să-i accepte recursul la Iubire,
scris pe genunchii Apusului însângerat,
dintr-un Cuvânt,
cu nume de Regret.

## 38) Înaintea Zeilor

Ar da un cineva,
un regat de mărire,
pentru o clipă de Eternitate,
din care să-și zămislească,
scut de nemurire,
înaintea Zeilor unor Vise,
pe care nici Olimpul Perfecțiunii,
nu-i mai acceptă,
pe frunțile ridate ale Pasiunilor,
din care ne putem hrăni,
Adevărul Absolut,
decăzut din Paradisul,
unui Dumnezeu al Iluziei Vieții?

Eu aș da,
revenind la Iubire.

### 39) Să fie posibil?

Cum a învățat să numere Dumnezeu,
dacă atunci când a adunat,
Universul Patimilor și Viciilor împreună,
în loc să-i de-a o sumă exactă,
a denaturărilor din conștiințele unor Deșertăciuni,
Lui i-a ieșit,
din jobenul ros de Eternitate,
un Mântuitor,
căruia neavând ce mântui,
i s-a creat un Păcat Originar,
numai pentru el.

Odată ce obiectul muncii a devenit fezabil,
pe pielea năclăită a muritorilor de rând,
acesta a început să renumere,
toate câte sunt și ar mai urma să fie,
la Școala Vedetelor Religiilor unei Lumi,
ce-ar da orice să urce pe scena adulării,
neștiind ce infern o așteaptă,
dacă nu merge,
cu lecțiile Norocului învățate,
pe de rost,
la biserica Iluziilor Vieții.

Să fie posibil?

**40 ) Adrenalină**

Adrenalina Viitorului,
se fabrică,
din calendele criminale,
ale compromisului Vieții cu Moartea,
apoi împachetată,
în mustrarea scrisă de Dumnezeu Trecutului,
care și-a luat nasul la purtare,
sărind coarda Clipelor,
pentru a afirma,
că nu poate fi schimbat niciodată,
de hainele jegoase,
ale unor Cuvinte injurioase,
la adresa Conștiinței de Sine a Universului,
care și-ar dori din răsputeri,
să poată divorța de Eternitatea,
care l-a ponegrit stafiei unui Paradis,
atât de gârbovit,
încât nu mai poate primi nici un suflet,
oricât de umil ar fi,
înaintea Atoateștiutorului Păcatului Originar.

## 41) Din belșugul Paradisului Bancar

Care este planul Lui Dumnezeu cu omul?

Să-l transforme într-un ecran plat al Iluziilor Vieții,
pe care să poată viziona filmele de groază ale Existenței?

Poate că ar fi mai potrivit pe post de cuier,
în care să-și atârne,
hainele grele de plumb ale Cuvântului Întrupării,
iar din buzunarele lor peticite,
să se scurgă apa ploii de foc a stelelor alcoolice,
care să-i umple până dimineața,
întreaga oală de noapte,
a Marelui Creator și Unic Întâmplător,
care-și va face nevoile,
de acum înainte și înapoi,
nefiind timpi și spații pe acolo,
direct în capul,
multitudinilor de biserici ale Omenirii,
unde se găsesc wc-uri spirituale,
care propovăduiesc pacea făcând război,
și viața eternă, ucigând,
pogorâte din belșugul Paradisului Bancar,
care are destui bani de investit,
dar atât de lăudat,
de cei smeriți întru Domnul.

### 42) Viața este Moarte

Pentru Moarte nu există Viață,
nici zâmbetele ofilite,
ale străzilor Deșertăciunii,
pe care ne aleargă Spațiile și Timpii,
încercând să ne antreneze,
pentru cursa nebună,
a Vieții de Apoi,
unde se pare că nu vom câștiga niciodată,
premiul Eternității,
alături de Clipa în care ne înplinim,
Sensul Existenței,
fără să înțelegem neînțelesul iubirii,
Adevărului Absolut.

Atunci de ce pentru Viață există Moartea?

Oare nu pentru a realiza,
că adevărata esență a Vieții,
este tocmai Moartea,
iar Viața este Moarte?

### 43) Locomotive mofturoase

Traversele întâmplărilor,
leagă șinele lucioase,
ale căii ferate a supliciilor,
călcată mereu de roțile grele și neiertătoare ale aniotimpurilor,
care ne rotesc viața,
după bunul plac din mersul trenurilor unor Destine.

Locomotive mofturoase și nervoase de vicii,
trag cu greu Zilele ,
gâfâind la fiecare gând,
ce încă se mai vinde,
pe taraba Inconștienței,
de a mai bea un pahar de Moarte,
cu  pioasă aducere aminte,
a unui depou al Pasiunilor,
unde odihnesc aburii bahici ,
ce pun în mișcare Orizontul unor vagoane,
care nu vor mai avea călătorii Viselor,
niciodată,
fiind demult trimise la casat.

## 44) Rămășagul Lui Dumnezeu

Regrete stranii,
stau legate cu eșarfele unor Amintiri,
ce nu pot să înțeleagă sensul,
pentru care Existența a botezat Fericirea,
tocmai în închisoarea,
cu nume de Societate de Consum Iluzii ale Vieții?

Ce putem înțelege din rămășagul făcut de Dumnezeu cu Lumea barbară și meschină?,
decât că smântâna Căii Lactee,
trebuie bătută atât de mult,
până când untul Vieții,
să devină cel mai timorat și temător,
produs matern al Firii,
scos de sânul Conștiinței de a exista,
ca mai apoi să fie vândut cu titlul de Ființă,
pentru a fi uns pe pâinea creației,
și mâncat cu poftă de Moarte.

### 45) Societatea Nimănui

Macii înfloriți ai sângelui,
absurdului existențial,
străjuiesc societatea drogată,
cu vise coapte sau crude,
gata pentru a fi procesate de Iluziile Vieții,
în acte de sabotat Moartea,
marile dorințe ale omului temător,
care se sfârșesc într-o agonie a debusolării,
unei Societăți a Nimănui,
ce-și arată adevărata față,
lipsită de fardurile și complexele de inferioritate,
pe care le are în raport cu Eternitatea,
știind cât este de umilă,
atunci când privește cimitirele Destinelor,
pe care le păstorește,
în catedrala Cunoașterii,
atât de orfană de Adevărul Absolut.

### 46) Stelele epoleților

Câte roluri să fi jucat Creația,
atunci când a însemnat omul,
cu durere și fericire,
făcându-l să înțeleagă,
cât sânge mai are de scurs,
din stelele epoleților,
de pe câmpurile de luptă,
pentru a făuri,
sârma ghimpată a Conștiinței,
care să aducă,
pacea universală și definitivă a Orgoliilor?

Între știință și conștiință,
există doar puntea Adevărului,
cum între Moarte și Viață,
se află,
numai Dumnezeu.

## 47) Rămășag

Să fie omul un simplu rămășag,
pe care l-a zămislit Existența,
atunci când se plictisea,
printre atâtea galaxii de priviri inocente,
care de care mai strălucitoare și pure?

Avea nevoie de puțină suferință și desfrâu,
de amăgire şi Iluzie a Vieții,
atunci când a zămislit această Lume,
care are darul cunoașterii?

Vroia să devină astfel cunoscută,
asemeni unei vedete a Deşertăciunii,
care-și arată sânii voluptoși ai Ignoranței,
în revistele pentru adulți?

### 48) Pe peretele unei ruine

Oare prin câte Universuri,
pe care nu le cunoaștem,
trecem în fiecare zi,
dar care ne determină,
în mod inconștient Destinul?

O Lume necunoscută este inexistentă,
precum o Viață,
care nu este visată în comun și de alte suflete.

Dacă nu am defini cu toții obiectele la fel,
dacă le-am percepe diferit,
pentru unii stelele ar putea fi Ființe,
pentru alții garduri de sârmă ghimpată,
ar însemna că nu trăim Iluzia Vieții,
că privim spre originea străfundului nostru sufletesc,
care este cauza hologramei,
a ceea ce suntem,
o umbră reflectată pe peretele unei ruine,
cu nume de Societate.

### 49) Tacâmurile Fericirii

Privesc în bucătăria ochilor tăi,
și văd că nu vrei să pui nimic pe masa Existenței,
că tacâmurile Fericirii,
îți lipsesc,
este frig și ai caloriferele zâmbetelor reci,
de aceea ar trebui,
să închizi ferestrele pleoapelor,
să se facă puțină căldură,
chiar și din respirațiile noastre,
ce par atât de rătăcite,
pe genele de jar ale Despărțirii,
pe care nu le mai băgăm în sân,
atunci când se desprind câte una,
da, așa este,
nu ne mai spunem nici o dorință,
care să-l amintească și pe celălalt,
acum ne privim unul pe altul,
înțelegând că ne-am pierdut demult cheile,
cu care să ne mai deschidem ușa,
casei unei Iubiri,
unde oricum,
n-am mai avea să ne mai spunem nimic,
niciodată.

### 50) Esența Universului

Când am privit Adevărul Absolut al Lumii,
aș fi vrut să devin o stea,
care să nu se stingă niciodată,
de pe bolta Iluziei Vieții,
fiind îngrozit dar și nedumerit,
de realitatea surdo-mută,
a predestinării bidimensionale,
desenată pe o coală de Timp,
de către Dumnezeu,
unde Timpul era un obiect ca oricare altul,
pe care s-a scris Creația,
iar Spațiul,
avea aceeași grosime și profunzime,
cât are o literă tipărită electronic,
adică deloc,
dar exista ca un alt obiect.

Peste coala de hârtie a Timpului,
pe care a desenat-o Dumnezeu,
a venit Lumina Divină,
și a reflectat-o tridimensional,
nâscând esența Universului cunoscut de noi,
rupând astfel buricul nou născutei Existențe.

## 51) Birocrațiile Anilor

Cămăși de vise,
îmbrăcate de Diminețile somnoroase,
speră să întâlnească,
aripile nenăscute ale Fericirii,
care încă se luptă,
cu tăriile cerurilor unor Probabilități,
de a cunoaște sau nu această Lume,
unde țărmurile adorate ale Împlinirii,
poartă numele bancnotelor Deșertăciunii,
pe chipurile cărora sunt vizibile,
ridurile dezmățului și preacurviei,
dosite de guvernele Străinului din noi,
în băncile sentimentale de date și achiziții,
de noi Zile pierdute,
prin bordelurile Iluziilor Vieții,
printre birocrațiile Anilor proxeneți,
mândri că aparțin,
Nonsensului Existenței.

### 52) Paradoxal

Câte petale să fi rupt Conștiința,
pentru a-și ghici viitorul,
până să prevadă,
 că este iubita Lui Dumnezeu?,
atunci când recunoaște deschis,
că este mușcată tocmai de Remușcare,
la  picioarele deznădejdii,
pe care nu se mai poate sprijini în voie,
fiind nevoită să atârne,
 în cârjele unei Cunoașteri ale Uitării de Sine,
hrănind Moartea,
cu propria ei Eternitate,
ce a născut astfel Timpul Îndoielilor,
de propriul ei Creator și Unic Întâmplător,
care și-a necinstit Trecutul,
încercând să învingă,
greșeala Păcatului Originar,
ce constă în dosirea Adevărului Absolut,
care,
paradoxal,
dacă nu ar fi fost ascuns astfel,
întreaga Lume,
 ar deveni o mare și însăilată Minciună existențială.

## 53) Atoateștiutorul

De ce Mântuitorul,
trebuia să sufere cele mai cumplite chinuri,
pentru a ne mântui,
de propriile noastre păcate și prejudecăți,
ce aveau să vină la mult timp,
după moartea fizică a acestuia?

O mântuire fără teatrul suferinței,
pe scena căruia,
dansăm cei drept,
întreaga existență,
nu ar fi fost posibilă,
în viziunea Atoateștiutorului Dumnezeu?

Cum ar arăta omul,
al cărui Mântuitor,
nu ar mai fi nevoit să stea crucificat,
pe lemnul al cărui limbă religioasă,
strigă surd: - limbă de lemn,
oare aș mai reuși să fac pace cu tine,
fără să te mai fac vreascuri,
și mai apoi să te ard,
în infernul din inima mea!?

## 54) Marea Contemplare Universală

Există Destin trecător,
pe bolta Eternității unui Cuvânt?,
fie el întrupat sau deztrupat,
de țărâna de virgule,
care i-a făurit chip,
pentru oglinzile paralele,
ale paradoxurilor Existenței?

Pașii de Lumină Divină,
ai Trecutul vor pieri odată cu el,
sau se vor reflecta,
în emisferele înalte,
ale Creației Lui Dumnezeu,
devenind stâlpii de stele,
ale Marii Contemplări Universale,
care vor susține Lumea de Apoi?

### 55) Pe străzile Iluziilor Vieții

Pierduți,
 printre galaxiile de lacrimi stelare ale trupului,
am întrebat atomii,
 în câte alte stele au mai existat,
înainte de a forma,
 țărâna care se plimbă,
 pe străzile Iluziilor Vieții,
în mulțimi imense,
 ce peste un secol,
vor deveni,
 lutul cimitirelor de amintiri,
din care olarul Deznădejdii,
va făuri oalele și ulcelele Deșertăciunii,
din care viitoarele Destine,
își vor bea Apa Vieții.

## 56) Privirile Inimilor

Cuțite trădătoare,
 înfipte-n privirile Inimilor,
se ascut,
 pe întunecimea nopților din suflete,
pentru a felia fiecare gest,
al Adevărului,
 unei Sclipiri sentimentale,
ca mai apoi,
să o ofere spre vânzare,
bordelurilor profane,
în sandvișuri de iubiri carnale,
tuturor Viciilor,
 ce doresc să-și astâmpere foamea,
venită din stomacele pătimașe ale Păcatelor,
ținute la secret,
 într-o condicuță a matroanei,
 cu nume de Plăcere,
ce dă sens unei Existențe,
a nimănui.

## 57) Învingătorul învins

Genunchii moderni,
nu-și mai rod fețele remușcărilor,
înaintea altarelor Iluziilor Vieții,
fiindcă poartă măști informatice,
atât de bine programate,
încât la dau mereu,
negreșit,
ora exactă a morții fiecărei Clipe,
ce ar fi putut deveni,
eternitatea Iubirii lor,
în care să se retragă,
pentru întreg visul Vieții,
și să-și clădească cetate,
de statornicie și înțelepciune,
înfruntând pentru totdeauna,
Moartea,
al cărei sens,
s-ar fi pierdut,
în neantul altor zări,
ale pustiurilor,
din Cuvinte,
dacă n-ar fi fost,
beția Învingătorului Învins al Ierarhiei,
ce nu se va sătura niciodată,
să caute,
o nouă culme.

## 58) Elixirul Frumuseții

La magazinul de plăceri,
Moartea vrea să vândă rețeta fericirii,
unei Vieți,
care și-a cerșit de când o știu,
fiecare mărunțiș de Clipă,
până azi,
când s-a săturat de atâta stat în genunchii soartei,
și s-a decis să pună piciorul pe pragul Existenței,
proaspăt spălat de Avariție,
și să-și caute Elixirul Frumuseții,
care o va face cu siguranță,
fericită.

Deși prețul cerut de Moarte era prea mare în Clipe,
Viața a acceptat.

Odată ajunsă acasă,
se apucă să citească literele de aur ale unui Soare,
ce părea că incendiază scrisoarea,
și care spunea cam așa:
- Pentru prepararea elixirului,
este necesară o doză de eternitate,
amestecată cu iubire,
ce trebuie băută,
pe stomacul gol al Zilelor ce au mai rămas.

Viața se conformă și bău tot elixirul,
după care realizase că Soarele,
ce scrise literele de aur ale rețetei,
aparținea unei alte lumi,
Lumii de Apoi,

unde ea nu mai exista,
pentru a putea deveni,
fericită!

## 59) Cuvântul întrupării

Și-am spart verighetele sticlelor,
de masa nașterilor,
unei Vieți,
ce nu credeam vreodată,
să mai reînvie Moartea.

Era un chef pe cinste,
ținut cu strășnicie,
de lăutarii Clipelor muribunde,
și cântăreții osanalelor mârșave,
dorite de Existență,
pe patul de moarte,
al Adevărului Absolut.

În dansul frenetic al pașilor Deșertăciunii,
am văzut urmele din sufletul unei Amintiri,
ce încă-și mai purta toiagul ros,
de Cuvântul întrupării tale,
Iubire.

## 60) Înecat în Amintiri

A alunecat terenul pașilor cărunți,
de atâta ipocrizie,
în marea moartă a suspinelor,
care ne-a făurit sarea,
unei Existențe,
atât de însetate,
încât a fost capabilă,
să ne vândă,
pentru o singură Lacrimă de iubire,
Destinului.

Și ne-am vomat Viitorul,
sub streașina unui tumult al vârstei,
care nu mai putea înainta,
în mocirla Iluziilor Vieții,
unde s-a înecat,
după toate scripturile sufletelor,
în propriile Amintiri.

## 61) Idealuri

Câtă imaginație să fi avut Dumnezeu,
încât ne-a încurcat limbile într-atât,
încât să prindă mirosul,
 tuturor esențelor,
devenind limbi de lemn,
din cea mai proastă calitate?,
din care ne-am făcut corăbii,
spre a naufragia voit sau nevoit,
pe valurile unei Înțelepciuni,
care era a oricui altcuiva,
dar numai a noastră,
nu!

Ce plută putea fi mai trainică,
decât cea făcută din buștenii,
fățărniciei limbilor,
de lemn ale acestui Pământ,
aruncat peste sicriele de plumb,
 ale Cuvintelor,
înmormântate în cimitirele unor eroi,
ai Viciilor,
de a fi primii,
cei care pot ucide,
Idealuri.

### 62) Menire

Știam că voi călători alături de caleașca,
stelelor care ne clădesc sufletele,
ce ne-a urmărit Destinul,
de a fi roțile Eternității,
trase de caii Iubirii,
direct spre ochii galaxiilor de lacrimi,
pe care plutește Iubirea,
tuturor bisericilor Așteptărilor,
dintr-o lume,
numai a copacilor tăiați,
fără frunzele Amintirilor,
în care să-și mai cânte,
veșmintele Patimilor,
pierdute de Moarte,
în vârtejurile unei Înțelepciuni,
care ne-a înecat,
Menirea.

## 63) Am orbit privindu-ne în Moarte

Ne-am construit țărmuri de priviri,
pe care să ne putem săruta valurile gândurilor,
atât de răsfățate,
încât este de înțeles,
că ne obligă să tragem draperiile pleoapelor,
pentru a fi doar noi și Singurătatea,
Adevărului Absolut.

Ne-am scris numele,
pe nisipul din clepsidrele,
Patimilor unui Noroc de gheață,
ce s-a scurs încet,
topindu-se sub privirile,
care începuseră să ardă,
întreaga Existență,
care ne-a născut,
Conștiința,
din Ființa unui Dumnezeu,
care s-a dovedit,
a fi atât de străin de noi,
încât am orbit,
privindu-ne,
pentru totdeauna,
în Moarte.

### 64) Șuvoaie de zile

Pagini de nori,
întoarce cerul gândurilor,
ca să-și citească viitorul pasiunilor,
de a tuna și fulgera,
peste ridurile somnului adânc al Fericirii.

Șuvoaie de zile,
se scurg învolburate,
măturând în calea lor,
toate pirostriile Voinței,
puse pe capul Speranței,
la cununia acesteea cu Împlinirea.

### 65) Grâul simțirii

Securi ascuțite de regrete,
sfarmă trunchiurile falnice ale Anilor,
care încă mai acoperă Orizontul,
cu ramurile dese pline de sacrificiile,
muncilor interminabile,
pe care Destinul,
le-a făurit Conștiinței,
pusă să cearnă,
grâul simțirii,
până când,
pâinea aburindă a sentimentelor,
va fi gustată,
de timpul unui greiere al pasiunii,
ce-și cântă nonsensul existențial,
pentru care vara,
pare să nu treacă niciodată,
în gheața privirilor de sfârșit de lume,
cu care misterele nopții,
învelesc Cuvântul,
să nu răcească.

### 66) Desenau cu patos

După ce a strâns toți norii îndoielilor,
și i-a îndesat în sacii încrederii,
Marele Creator și Unicul Întâmplător,
a realizat că aceștia erau găuriți de către Destin,
și toată avuția agonisită,
se scurgea pe fluviul Deșertăciunii,
ale cărui ape ale vieții învolburate,
măturau totul din calea Liberului Arbitru,
surpând malurile Ignoranței,
încât aceasta devenise,
o mocirlă care mărea forța de nedescris,
a puhoaielor de istorii,
ce desenau cu patos,
chipul Societății de Consum,
a cadavrelor de Cuvinte,
din morgile ziarelor, cărților și revistelor,
vremii.

## 67) Închinăciune

Lacăte periate,
de insectele lingușitoare ale momentului,
care nu înțeapă,
decât atunci,
când mafiile dumnezeiești,
ale asfinților care zâmbesc,
pe icoanele părăsite,
din bisericile sufletelor,
sunt de acord,
stau ferecate,
pe porțile grele ale unui Paradis,
ce a fost făcut,
doar pentru a demonstra Dumnezeu,
cât de avut este,
și nicidecum pentru a locui cineva vreodată,
în camerele fericirii spirituale,
ce pot fi pângărite de vreun om,
iar toată agoniseala Creației,
s-ar duce pe apa unei sâmbete,
ce n-ar mai preceda nici o duminică,
de închinăciune.

### 68) Din viețile oamenilor

Zodii decupate din revistele pentru adulți,
așteaptă să fie lipite pe frunțile Gândurilor,
pentru a le reînvia moralul,
căzut în genunchii neputinței,
de a mai procrea vreun Cuvânt,
care să le moștenească,
întreaga avere de Vorbe Goale,
din bordelul unei Existențe,
mereu datoare Mântuitorului,
ce întârzie la masa Adevărului,
fiind ocupat cu făurirea de cruci,
pe care să mai fie răstignite și alte Speranțe,
care mai cred,
că va putea exista vreodată,
o lume fără de Păcat Originar,
ce i-ar aduce pierderi,
de fraze financiare serioase,
unui Dumnezeu,
care n-ar mai avea biserici de jertfit Zile,
din viețile oamenilor.

## 69) Sinistrații Întâmplărilor

La repetiția vulcanilor de amintiri,
nu a mai participat Alinarea,
încât toată lava fierbinte a Regretelor,
a țâșnit din craterele neputinței,
pârjolind totul în calea Inimii,
iar sinistrații Întâmplărilor,
ce-și aveau eternitatea,
în Clipele nemuritoare ale unei Vremi,
ce tocmai traversa strada compromisului,
cu propriul sine,
au fost plasați în corturile stelelor căzătoare,
adăposturi temporare,
ce dispar la linia orizontului,
devenind lacrimi pe fața Universului,
care spală rana ochilor tulburi de râu învolburat,
al unei Despărțiri,
de noi înșine.
.

## 70) Sfinții Spălători de Greșeli

Lacurile de sudoare,
ale transpirației Lui Dumnezeu,
în momentul Creației,
au devenit,
atracție turistică,
pentru sfinții care vor să înoate,
prin adâncurile suferințelor,
unei Lumi,
care se spală pe mâini,
de fiecare dată,
de toate nedreptățile și abuzurile,
cu apa provenită din stațiunile de vis,
ale Icoanelor Făcătoare de Minuni,
ce atârnă gravide,
la picioarele Păcatului Originar,
care le-a mai făcut,
Preafericiți Părinți,
ce vor fi canonizați,
drept Sfinții Spălători de Greșeli.

### 71) La pokerul Anilor

Scene existenţiale cu actori orbi,
ce caută cu disperare,
privirile pierdute,
la masa norocului dezlănțuit,
în furtunile marilor tăceri,
unde fulgeracu resentimente, ascunse,
pe podeaua unor regrete,
cu care se trișa Viața,
ieșind mereu în pierdere,
la pokerul Anilor,
ce și-au făcut prostul obicei,
de ai fura toate Clipele fericite,
ce le mai avea,
în buzunarele sărăcăcioase și peticite,
ale Vârstei.

### 72) Din preaplinul Cunoașterii

Cel mai bun tratament,
pentru boala Vieții este Moartea,
cea care izbăvește tot grâul de Ani,
ce a dospit în suflete,
arzând în cuptoarele Amintirilor,
de unde ne-am scos pâinea amară a Zilelor,
cu care ne-am hrănit orgoliile,
pline de decepții,
ale Existenței,
care ne-a împărtășit,
din preaplinul Cunoașterii,
conștientizarea Suferinței și a Fericirii,
care se intersectau atât de mult,
încât deseori le confundam una cu alta.

### 73) Fiecare Zi

Pașii de plumb ai Amintirilor,
au început să danseze valsul Morții,
pe neaua de jar a Regretelor,
lăsând urme de îndoieli,
ce duc până departe-n orizontul unei Inimi,
ce a devenit ceasornicul de perete al Destinului,
bătându-i ora exactă a Deșertăciunii,
la fiecare respirație a Iluziilor Vieții,
din plămânii unui Timp,
care ne fură cu nonșalanță,
fiecare Zi,
ce ar trebui să ne lumineze,
Viitorul întunecat,
în nopțile pline de singurătate,
ale Trecutului.

## 74) La frizerie

De când s-a făcut Dumnezeu frizer și a început să aranjeze părul Păcatului Originar,
Societatea de Consum a devenit mai veselă.

Mai nou bisericile,
servesc la fiecare masă a unei slujbe de pomenire,
a Iluziilor Vieții,
frizuri dintre cele mai șic,
fiindcă la modă, acum,
sunt cele cu creste colorate de cocoș,
care dă deșteptarea unor Zori,
ce par ai nimănui,
sau tunsori punk,
de sub care observi  cadavrele unor Clipe,
ce au intrat în descompunere,
furându-ți câte puțin din frumusețea Vieții,
ce poartă numai cocuri de bal mascat,
sub măștile Speranțelor neîmplinite dar și neprihănite,
sub care-și ascunde tot tacâmul de Vise,
unele mai îndrăznețe,
altele mai puțin,
dar tot ce contează,
este să treacă și  insomniacul Timp,
pe la coafură,
fiindcă acesta dorește,
numai bigudiuri de ifose,
pentru părul creț ,
plin de bârfele funebre ale Zilelor,
care ne îngroapă nouă existența.

### 75) Alzheimer politic și social

Resturi de cioburi sparte-n sufelete,
înțeapă golul existențial,
al Trăiniciei atât de josnice,
încât mai cerșește Ani în plus,
pentru a-și desăvârși debusolarea,
pe oceanul de Iluzii ale Vieții,
pe care naufragiază,
mai demult decât Vremea,
ce nu-și mai poate aduna,
în memoria bolnavă de Alzheimer politic și social,
toate Vremurile,
care i-au nins fruntea simțămintelor,
pline de Revoluții,
ce schimbau la un moment dat până și Schimbarea,
care nu mai avea, nici măcar,
chiloți de Speranțe la schimb,
după ce se spăla în sângele unor manifestanți,
gata să moară pentru un ideal,
atât de viu colorat,
încât nimeni nu mai înțelegea ce anume este.

### 76) Cântece de slavă

În Lumea de Apoi e zide salariu,
cu toții își așteaptă banii vârstelor,
pentru care s-au zbătut întreagaViață.

Sufletele sunt anunțate,
că în urma inflației de vorbe goale,
nu mai au puterea de rememorare,
pe care ar fi trebuit să o aibă,
referitor la lecția Deșertăciunii,
predată de Iluzia Vieții,
și de aceea ar mai fi necesară o reîncarnare,
în abatorul Existenței,
care să proceseze cum se cuvine,
diferite specialități ale casei,
cum ar fi mușchi de gândire,
pentru grătarele închisorilor de Vise,
mezeluri dintre cele mai fine,
ce folosesc ingrediente tocate mărunt,
din ideile, speranțele și aspirațiile,
Privirilor pierdute,
pe mesele hulpave ale Societăților de Consum.

Băncile de oase,
nu prea mai au fonduri,
de țărână deztrupată din Amintiri,
iar zvonurile spun,
că s-ar spăla moaște în ascuns,
fără știrea sfinților,
și de aceea e penurie de cântece de slavă,
închinate Conducătorului Iubit.

### 77) Pe plajele de vis

Clopotele pustiurilor de Vicii,
bat necontenit,
în dăngătul Patimilor,
Viitorul fericit,
din deșertul unei Singurătăți,
pe care nici Moartea,
nu o poate înțelege,
cum de mai poate,
să ceară și alte Zile,
odată ce toate,
pier de spaima goliciunii unor Vorbe,
ce-și arată trupurile schilodite și depravate,
pe plajele de vis,
ale Creației,
atât de neînțeleasă,
de însuși Dumnezeu.

## 78) Ninsori de rugină

Cronici rupte din fețele obraznice,
ale Trecutului gladiator,
care se luptă mereu,
cu limbile de foc ale orologiilor,
de plumb,
grele și nepăsătoare,
care se scufundă,
într-o pace interioară de sfârșit de lume,
indiferente și plictisite,
de întreaga Moarte,
care nu mai are obiecții,
la ninsorile de rugină,
ale cifrelor care se desprind încet dar sigur,
de pe cadranele îngălbenite de vreme,
născând o numerolologie a unui Viitor,
nenăscut încă,
cu suflet de jar,
ce va frige,
cu tăria privirilor noilor zile de naștere,
întreg trecutul obsedant,
al unei lumi,
care n-a aparținut niciodată,
Adevărului.

### 79) Orfan de propriile Zile

Regii de speranțe,
de pe tablele roase de șah,
sunt purtați de anii amatori,
pe alte pătrate ale neodihnei,
cimitirelor de împliniri,
care-i ning cu noi șahuri,
din ce în ce mai violente și mai disperate,
să-și înfigă colții de fiară turbată,
ai unui Timp,
orfan de propriile Zile,
care l-au părăsit,
alegând eternitatea,
în locul așternuturilor,
unor apusuri reci,
meschine și bolnăvicioase,
care-și scuipau plămânii gândurilor rebele,
până târziu în noaptea,
eternei singurătăți,
a Lumii.

## 80) Arcușuri dezacordate

Ne naștem pe arcușurile dezacordate ale Clipelor,
într-o Iluzie a Vieții unde suntem o hologramă,
a ce n-ar fi trebuit să se întâmple,
de cele mai multe ori,
în viața Adevărului nostru Absolut.

Ziduri rebele de grajduri ale Conștiinței,
stau impunătoare în tratatele științelor fără oră exactă,
unde animalele conceptelor,
de tot felul,
sunt duse spre abatoarele gândirii,
pentru a deveni o hrană bogată în calorii ale Ierarhiei,
pentru Amăgirea și Deșertăciunea,
noastră cotidiană.

### 81) Hologramele unor suflete

Întâi am fost clepsidră,
pe urmă nisipul momentelor,
 care se cerneau,
 pe țărmul ros de durerile de șale ale Clipelor de plumb,
cu sufletele din ce în ce mai grele,
gârbovite și însingurate,
de atâta venin de pustietate,
neștiind ce vor aduce,
șerpii triști ai Viitorului,
încolăciți în jurul Cunoașterii,
care au început să simtă nevoia,
 unei respirații tinere,
pe care să o poată mușca,
cu limbile lor bufurcate,
către bine și rău.

Și astfel s-a născut Păcatul Originar,
iar odată cu el,
 norocul și ghinionul,
unei Lumi,
naufragiată în hologramele unor suflete,
ce încă își caută cu disperare,
 Moartea.

### 82) Ploi de țărână

Furci caudine,
stau gata să înțepe,
Trecutul,
cu istoriile zbuciumate ale concesiilor,
dintre nebunia umană și cea divină,
unde joacă Destinul,
într-o horă nebună a nepăsării,
unor Iluzii ale Vieții,
care ne pălmuiesc pașii de foc,
până când suntem încălțați,
cu plumbul greu al Zilelor,
ce vin precum pleacă,
fără să ne scrie în condica Existenței,
mai nimic.

Ploile de țărână ale gândurilor,
încă mai întrupează Cuvinte,
în mocirla Cunoașterii,
dându-le ca suflare,
tocmai Păcatul Originar.

### 83) Pe asfaltul cosmic?

Ce culoare să fi avut creta gândurilor Lui Dumnezeu,
când ne-a desenat pe asfaltul cosmic al Facerii lumilor,
șotronul pe care să ne sară Destinele,
cu tălpile obosite de atâta alergat,
printre zodiile descărnate ale stelelor căzătoare,
din sufletele tăinuite de întuneric,
în lumina Păcatului Originar,
al nașterii noastre?

Câte computere să fi schimbat Creația,
atunci când a trebuit să ne scrie,
toate mizeriile Iluziilor Vieții,
pe care le trăim?

### 84) Averi de suflete

Viața este un număr,
extras la o loterie,
care nu știe să adune decât absurdități,
pe care le declară câștigătoare,
reușind astfel să fure,
din buzunarele clienților,
cu nume de Clipe,
cam tot ce agonisiseră,
de la Marele Creator și Unic Întâmplător,
adică Eternitățile acestora,
pe care le declară la Cazinoul Nemerniciei,
drept monede de schimb,
cu ajutorul cărora,
pot fi plătite Morțile,
fiecărei respirații,
a Zorilor unui noroc,
al nimănui..

Doar ruletele grațiilor unor cimitire,
se mai învârt neputincioae,
sub ochii hulpavi ai Destinelor,
ce vor să se sinucidă,
după ce și-au pierdut averile de suflete.

## 85) Cartoane reciclate

Cartoane de inimi,
sunt așezate în stive,
pentru a fi retopite,
într-o simfonie a reciclării,
din care să se confecționeze tălpi ale uitării,
la pantofii morților de simțiri,
ce nu sunt purtați decât odată,
la înmormântarea Sentimentelor.

Cântare de Patimi,
numără fiecare gram,
din apa de ploaie a Adevărului unei Minciuni,
îmbibată în materia slinoasă,
de hârtie a realității ondulată,
-cu părul creț îi mai spun unii-,
cercetători ai Iluziilor Vieții,
specializați în Nimic.

## 86) Bogățiile băncilor Iluziilor Vieții

Rezervele băncii naționale a firimiturilor,
aruncate sub masa loteriilor Lui Dumnezeu,
au început să scadă dramatic,
după ce Acesta a pierdut la pokerul cosmic,
în fața Conștiinței,
care agitată și abilă ,
a plusat pe bunăstarea sufletelor și nu a bisericilor.

Toate paginile web din universul computerelor,
au început să crească în traficul infernal,
plin de Zile ucise,
în accidentele de înțelepciune,
pe care nici Adevărurile informatice,
nu le mai pot înțelege,
încât binele și răul,
au devenit fete mari într-o casă a ororilor,
unde virginitățile noilor știri se vând pe bandă rulantă,
devalorizându-se atât de mult,
încât catedralele au reînceput să renască,
din cenușa Trecutului,
iar bogățiile băncilor Iluziilor Vieții,
să crească.

### 87) Păcatul Originar al Sexului Gândirii

Malurile de cremene ale Realității,
se lovesc atât de tare unele de altele,
încât scot din străfundurile respirațiilor,
scânteile plămăditoare de Clipe aprinse,
pe jarul unor vieți,
ce vor fi devorate de Griji,
iar oasele lor,
aruncate unui Timp al Morții.

Ruguri de speranțe,
aprind noii zori ai patimilor pline de vicii,
reculese într-o nouă morală,
clădită după chipul și asemănarea,
Păcatului Originar al Sexului Gândirii.

**88 )   Zări ascuțite**

Restanțele  la pleoape închise,
rămân mereu tributare privirilor pierdute,
spre colțurile unor zări atât de ascuțite,
încât le străpung aidoma unor sulițe,
toate culorile pastelate ale simțirilor,
lăsând să se scurgă rimelul făuritor de vise,
pe genele reci și impersonale,
ale unor riduri de frământări,
din care se va coace aluatul nedreptăților,
unei Lumi,
cuprinsă de obsesia libertății,
într-atât încât,
a ajuns să cerșească la poalele Pierzaniei,
o frimitură de Minciună,
pentru a-și putea potoli foamea Iluziilor Vieții.

## 89) Avuțiile Sensului Existenței

Răvașe scrise pe frunțile nopților pierdute,
printre cearșafuri mototolite de momente,
ce plouă cu foc,
pe frunțile norilor,
din orgasmele unor priviri,
care și-au vândut erotismul înțelegerilor,
pe treptele alunecoase ale Religiilor,
gata oricând să cumpere la preț de speculă,
altarele oricărui sex al Conștiințelor,
care ne-au mai rămas neprihănite,
de Minciuna Adevărului Absolut.

Roți grele de mocirlă,
ne tăvălesc întrupările simțămintelor,
dorind să ajungă,
cât mai curând la destinația finală a bogățiilor,
unei Lumi mai meschine și mai josnice,
decât propovăduita puritate a mântuirii noastre,
în avuțiile carnale și spirituale,
ale Sensului Existenței.

## 90) La căsătoria Nimicniciei

Derogări de la Lumina Divină,
stau în așteptare diabolică,
la nașterile curcubeelor de patimi,
în viciile fără de număr,
transformate în bancnote ale Deșertăciunii,
unei Iluzii ale Vieții,
prin care orice Păcat Originar,
își caută Mântuitorul pe măsură,
spre a ne măsura nouă,
mocirla existențială a ifoselor,
unui Dumnezeu al greșelilor,
care se identifică,
într-atât de mult,
cu voințele vulgare ale credincioșilor Săi,
încât și-a poleit,
catedralele Nimicniciilor celor Bogați în Iluzii,
cu aurul sorbit de prostie,
din prăpastia Morții,
unde nonsensul existențial se căsătorește etern,
cu Nimicnicia.

## 91) Zdrențele vorbelor goale

Gheare zeloase și tulburi,
rod icoanele proaspăt șlefuite,
ale bârfelor aflate în descompunere,
alături de cuiele,
unui Mântuitor nemântuit,
în care stau agățate,
de pereții imorali și asudați ai credințelor,
patimile creditelor unor vicii,
din bordelurile unor Voințe,
ale Banilor încasați prin furtul de identitate,
a Omenirii.

Zdrențele vorbelor goale,
stau înșirate pe frânghiile Gândirii,
folosite cel mai adesea,
la spânzurătoarea Fericirilor,
la marginea unor cimitire,
ale perfecțiunii prin Moarte.

### 92) Religia castității

Recoltele disperării,
au devenit mai bogate ca niciodată,
după rugăciunile unor preoți ai absurdului,
ce-au adus ploile de mocirlă binefăcătoare,
ale unui Trecut,
condamnat la pedeapsa capitală,
de Istoriile zbuciumate,
ale trăirilor unor Clipe,
care și-au pierdut virginitatea eternității,
violate deșănțat,
de Religia castității,
care credea orbește,
doar în valoarea Puterii Societății de Consum,
pe care și-o dorea,
mai mult decât orice alte Minciună,
unica soție legitimă,
aptă de a fi dusă la altarul Minciunilor,
ce apără cu strășnicie,
conturile bancare,
ale predicatorilor de vise,
ce vrăjesc până și Iluzia Vieții,
cu ritualurile pierzaniilor,
unei regăsiri a Nimănui,
doar în singurătate.

## 93) Șerpii reculegerii

Relicve strânse-n coșurile râurilor de spovedanii,
învolburate cu mistere,
ne rotunjesc căile colțuroase,
de a învăța să murim,
la drum de strânsoare a verbelor,
spânzurate de Iluziile Vieții,
cărate pe spatele cămilelor unor certitudini,
cocoșate de vise,
prin deșertul fără margini al sufletului,
pustiit de focul purificator al păcii,
dintre un Dumnezeu condamnat la moarte,
și un Destin care nu-L lasă să moară,
în inimile paradoxului acestei Existențe.

Doar sâsâitul unor șerpi ai reculegerii la porțile veninului,
prin care intrăm în catedralele sufletelor,
spre a ne închina,
la altarele a ce a mai rămas din Adevăr,
mai intonează simfonia unei societăți,
a descompunerii.

**94) Uraganele trăirilor**

Câte pene de clipe i-ar trebuii aripii Timpului,
 să poată zbura spre Adevărul Absolut,
în aerul rarefiat al Iluziei Vieții?

De ce zâmbetul Lui Dumnezeu a devenit necrofag pentru această lume dedicată în totalitate Morții?

Care valuri aleremușcărilor vor fi cele care vor sparge țărmul Deșertăciunii din privirile sfinților părinți ai iubirilor false din noi?

Puterea catargelor disperate care trec prin uraganele trăirilor în derivă nu constă în supunere ci în predestinarea morții de propriul lor sine.

Dacă n-ar exista șantajul vieții față de moarte,
ar mai exista biserici?

A fi învinsul învingător este adevărata artă a războiului și nu a învinge pentru a fi învins.

Câte regrete au sunat goarnele religiilor care anunțau distrugerea unor păcate prin crime și torturi?

**95) Paianjenii promisiunilor**

Ferestre de ruini,
se deschid larg,
în privirile stelelor căzătoare,
din Clipele care ne-au fost furate,
de către un Destin mitoman și cleptoman,
care ne ține în buzunarul peticit de vremuri,
trăirile.

Stoluri tomnatice de remușcări,
împânzesc sângele compromisurilor,
la picioarele mute ale unor paianjeni ai promisiunilor,
care ne atrag în țesăturile lor de corvoadă,
spre a deveni insectele făuritoare de prosperitate,
gata oricând să fie strivite de bocancii grei și murdari,
ai mușuroiului de termite legislativ,
prin care ne este permis să respirăm Viața,
din antecamera Morții.

## 96) De când Istoria a devenit femeie

Vocația sfinților părinți,
ai strămoșilor, strămoșilor, strămoșilor noștri,
constă în teamă,
fiindcă străinul din noi,
nefiind fricos,
înfruntând orice în afară de noi înșine,
stă ascuns între gratiile cugetelor,
refuzând să ne contacteze,
cunoscând lașitatea și ticăloșiile Iluziilor Vieții,
cărora le suntem datori,
cu o palmă,
încă de când Istoria a devenit femeie,
dezvirginată de Păcatul Originar,
la ceas de dumnezeire autentică,
a dragostei,
unde se părea,
că ne-am fi pierdut pentru totdeauna rațiunea,
violându-ne trupul unei Existențe,
măritată cu altcineva,
adulter din care s-a născut,
Umanitatea.

## 97) Marea Contemplare Universală a Conștiinței

Zarurile pătate,
 cu sângele de fată mare al  Creației,
au fost ascunse de către Destin,
în inima Păcatului Originar,
pentru a nu fi descoperit,
 abuzul monstruos,
pe care L-a făcut Dumnezeu,
atunci când ne-a violat nouă Existența,
aruncându-ne drept pradă,
 Iluziilor Vieții,
unde I se aud și acum,
 regretele tardive,
murmurate în altarele bisericilor,
 de pustiu,
ale sufletelor noastre,
ce ne amintesc mereu,
 de iminența Morții,
care n-ar fi trebuit să existe,
dacă Unicul Întâmplător,
n-ar fi greșit,
atunci când a fost prins,
cu pantalonii Atotputerniciei căzuți,
alături de nurii  celei,
 care-I va dărui Marea Contemplare Universală,
a Conștiinței.

## 98) Pe rugul imposturii

Cercei falși de cretă,
stau la urechile Întrebărilor,
ce vor să-și scrie numele,
într-o carte de oaspeți,
a Viciilor,
unei lumi bolnave,
de răceală milenară,
cu propriile ei suflete.

Maimuțe de ceară,
se topesc la flacăra unei Mântuiri,
prea fierbinte pentru grimasele unei Morale,
a crimei cu premeditare,
împotriva celor care nu suportă focul,
arderilor pe rugul imposturii,
a Societății de Consum,
Vieți.

### 99) Orbi de vise

Crematorii de aspirații,
aduc  sentimente ucise,
cu aspiratoarele fărădelegilor,
pentru a fi incinerate,
în paginile de scandal,
ale unor Vremuri,
ce-și plătesc virginitatea,
cu privirile corupte,
ale unor orbi de vise,
ale căror ochelari de cal,
îi oblșigă să rescrie,
viitorul imaculat al unei Umanități,
sub pardoseala căreea,
se află înmormântat demult,
Adevărul.

### 100) Veselia cârtițelor

Cârtițe bolnave de săpat vieți,
se înveselesc,
cu paharele de cristal ciobite ale virgulelor,
în care se aflǎ vorbe de gheațǎ,
pentru a le rǎcori minciunile,
unor fierbințeli de piatrǎ ale inimilor,
ce nu-și mai doresc sǎ fie sculptate,
dupǎ chipul şi asemǎnarea monstruoasǎ,
a unei Iluzii a Vieții,
cu nume de sfânt,
ale unei Existențe,
strǎine și înstrǎinate,
de propria ei bisericǎ,
care suntem noi.

**101) Trăirile unor Zile**

Călători prin Cuvinte,
ne filmăm existența,
cu camerele obscure ale posibilităților,
prin care ne ducem,
pe spinările Clipelor,
gârbovite de paralizia Iluziilor Vieții,
trăirile unor Zile,
ce ne părăsesc de fiecare dată,
apropiindu-ne de Moarte,
cu atâta sârguință,
încât una dintre ele,
va deveni,
trecerea noastră în neființă,
unde ne vom redobândi,
eternitatea de dinainte de naștere,
când o altă dată din calendarul Deșertăciunii,
ne-a adus pe aripile necugetate ale Timpului,
într-o gară,
unde toate trenurile speranțelor devin imaginare,
cu peroanele pustii ale lacrimilor,
ce nu mai așteaptă pe nimeni,
lângă mormântul proaspăt săpat,
de Viață.

## 102)  Târgul de probabilități

Zidarii Veșniciei,
au uitat să pună și cărămida Vieții,
la cavoul gândurilor lor,
încât i-au lăsat pe oameni,
fără certitudinea Vieții de Apoi,
zidind Adevărul,
în chingile igrasioase ale Uitării,
ridicată în slăvi,
de omniprezenta Iluzie a Vieții,
care plătește toate cheltuielile de înmormântare,
ale libertăților și dreptăților unei  Lumi,
pe care nici Creatorul ei,
nu o mai poate  înțelege,
în târgul de vândut probabilități,
la taraba insalubră a Destinului,
sub care se aciuaseră greierii părăsiți ai Zâmbetelor,
ce încă-și mai cântă ariile tomnatice,
decăzute din drepturile părintești,
ale Fericirii.

**103) Roțile Vieții**

Merele otrăvite din scorburile ascunse,
ale sângelui învolburat,
plin de entuziasme găunoase,
știu cel mai bine să lingușească,
zodia cenușăreselor de sentimente,
ale ochilor plini de amurg,
care lăcrimează peste rochia de suspine,
a Zilei,
ce nu poate învăța să moară,
la colocviul descântat de verighetele,
ce nu ruginesc niciodată,
atunci când sunt prorocite,
farmecului inocent al nuntirii,
dintre noaptea așternuturilor,
unor Patimi,
și răsăritul fiert,
de pasiunile flăcărilor Luminii Divine,
ce- aduce odată cu respirația eternității,
Fericirea binecuvântată,
a libertății de sine,
pe care o îmbracă Înțelepciunea.

## 104) Credință ilicită

Abătut de-atâta pustiu de Fericire,
în fața altarului Existenței,
am rătăcit prin sufletul Conștiinței,
din venele Adevărului Absolut,
ce aprinde tâmplele unei Clipe,
făcând-o să-și muște,
din propria Eternitate,
în care ne-am ascuns,
atât remușcările cât și împlinirile,
Sensului scrâșnit,
al roților de plumb ale Vieții,
sub care,
am încercat să mă sinucid,
realizând,
că nu poate exista o soartă mai sinceră,
decât să trăiești,
strivit de propria ta Iluzie a Vieții,
înăbușită la focul glorios al Evoluției,
pe scara cu treptele rupte,
pe care nici Dumnezeu nu mai poate urca,
ce duce direct spre Infernul,
stins din noi,
de un Mântuitor care nu a mai știut ce să pună în loc,
transformând unica șansă spre adevărata împlinire,
în posibilitatea de a muri,
cât mai demn cu putință,
atârnat de pereții reci, impersonali și iresponsabili,
ai propriei tale credințe ilicite.

**105) Noua credință cu nume de Ban**

Frunze slugarnice de pelin,
irosesc amăreala orizontului pălmilor pline de bătături,
ai neînduplecatelor frământări,
de la moara unui noroc la fel de chior,
precum era și grâul deochiului furiei,
al cărui neghină a fost purtată,
peste zările unei credințe a revoluțiilor,
în care nu mai credea,
nici o provocare al unui Dumnezeu,
pe care nici un cimitir,
nu-L mai putea considera a fi salvatorul,
cadavrelor unui Trecut,
al cavourilor din piatră seacă,
în care ne loveam securile temerilor,
de a reuși să ne aflăm drumurile,
care s-au dovedit a fi ale unor molii,
în straie preoțești,
ce ne mâncau cămășile,
mântuirilor încrederilor în sine,
purtate de sfinții părinți,
ale unor Fericiri,
pătate cu otrava șobolanilor,
de regrete și reconcilieri,
pe care crimele bisericilor i-a adoptat,
ca fiind armăsarii,
ce vor duce societatea conservelor,
tuturor consumurilor,
de carne vie ale sfinților,
înainte,
de tot ce poate fi uman,
din găurile de peșteri pline de crime,

ale uneltirilor  lacustre,
ce-au fost inundate de lacrimi,
unde plutesc liliecii rămășagurilor stupide,
care ne sug din sângele Viitorului,
pentru a promova industria unei mode,
a desfrâului,
noii credințe cu nume de Ban.

## 106) Omul de azi

Sanctuare de spini,
 împrumutați de la eroii unui sânge,
 ai Adevărului Absolut,
 de dinainte de a ne fi născut întreaga Lume,
pe care nici o prostituată a profitului,
 care ne zâmbește dintr-o icoană,
 a sfinților mutilați de ignoranță și prostie,
nu o poate valorifica,
la tarabele de proteste ale nimicniciei,
din bibliile cu miros de crime și tipărituri noi,
de dictaturi și obsesii,
ale unor bănci de Iluzii ale Vieții,
așezate pe treptele unui bordel al naufragiaților,
 pe oceanele Destinelor,
unde se pescuiesc înecații Deșertăciunii,
ce nu vor reuși niciodată să spele,
Păcatele Originare ale unor gene,
care ne-au făcut oameni,
 de sticlă spartă ce-aduce noroc,
la chefurile din grădinile zoologice ale crâșmelor,
unde animalele de povară,
ale Perfecțiunii Nonsensului,
unei evoluții.
s-au transformat,
 dintr-o cruce sumară,
înfiptă la cap de mort,
în colții devoratori de oase ai Trecutului,
dintr-o catedrală de carton,
care se înmoaie la fiecare ploaie de foc,
arzând odată cu  regăsirile  de sine,
pentru a făuri,
omul de azi.

**107) Absurd cotidian**

Vise de ceară,
culese de noapte,
spre a fi topite,
în lumânările rugăciunilor,
unei dimineți a suspinelor,
pe altarele unor inimi reci și nepăsătoare,
ale bisericilor de vorbe goale,
care interzic sexul spiritual sau carnal,
în afara locurilor special amenajate,
cum ar fi paturile sfinților părinți,
ale căror picioare pline de învățături,
par cel mai adesea,
că și-au uitat sentimentele,
în cămările înzestrărilor dumnezeiești,
care le mai amintesc,
de plăcerile lumești ale firii,
pentru care sunt nenumărate canoane,
tunuri trase către prostimea,
unei cetăți de trupuri pietrificate,
Paradis al sculptorilor de păcate,
vânduți marilor tejghele ale omenirii,
drept binefăcători sau martiri,
cu nume și dăți,
în calendarele absurdului cotidian.